

Angelsko omizje.

10. Beli zavratnik.

Priden deček, Jurij K., se je leta 1862. v mestu Rouen (beri: Ruan) pripravljaj na prvo sveto obhajilo in ga je opravil jako vzpodbudno, z veliko pobožnostjo. Sklenil je med drugim to-le: »Svoj zavratnik, ki sem ga imel pri prvem svetem obhajilu, bom nosil do tistega dne, ko bi me zadela nesreča, da bi storil prvi smrtni greh.«

V zavodu, kjer je pristopal vsak teden k angelski mizi, je moral prestati radi tega belega zavratnika marsikatero zasmehovanje in žaljenje. Pa nobena reč ga ne pripravi do tega, da bi ga nehal nositi.

Eden njegovih tovarišev ga pa hoče z lepo besedo pregovoriti, da bi odložil beli zavratnik. »Povej mi, predragi,« ga prav prijazno nagovori, »povej mi: zakaj pa nosiš zmeraj ta beli zavratnik? To je vendarle preveč nenavadno; tega nihče drugi ne počenja. S tem se osmešiš, in kdo vé, če se ti ne bo zgodilo še kaj neprijetnejšega.« — Temu Jurij zaupa svojo skrivnost, pa ga prosi, naj nikomur o tem ne pravi. Drugo jutro so že vsi tovariši vedeli zgodbo o belem zavratniku. Pa nobeden si ga ni upal več dražiti, marveč vsem se je zdel častitljiv in spoštovanja vreden. Pa je bil res častitljiv po svojem vzornem vedenju in v zgled vsem drugim. To plemenito vzornost pa si je pridobil zlasti po pogostnem svetem obhajilu.

Svojemu sklepu je pa ostal vedno zvest: beli zavratnik je nosil vsak dan v šolskem času in o počitnicah. Leta 1870. je osemnajstletni mladenič opravil zrelostno preizkušnjo, zmeraj še z belim zavratnikom.

Kmalu potem pride ob času prusko-francoske vojske h krdelu papeževih vojščakov. Kakor je bil poprej zgled vsem dijakom, tako zdaj vsem vojščakom. Vsako nedeljo in vsak praznik gre k svetemu obhajilu in vendar je med vsemi najveselejši. — V hudi bitki je sicer njegovo krdelo zmagalo; a nenadno

ga zadene sovražna krogla in ga smrtno rani. Preneso ga 14. januarja 1871. k bolniškemu oddelku.

Vojaški duhovnik prihiti in mu ponudi dušno pomoč. »Zahvalim,« pravi Jurij; »pred dvema ali tremi dnevi sem se spovedal, nič mi ne obtežuje vesti. Bodite tako dobri, položite me na slamnato posteljo in prinesite mi sveto popotnico. Pa še eno prošnjo imam: Dajte mi iz telečjaka beli zavratnik, beli trak in beli molek. To so moji spomini na prvo sveto obhajilo... Tako... Prosim, denite mi beli zavratnik okrog vratu.« — Ko je prejel sveto popotnico, je še rekel: »Kadar bom umrl, odvežite mi spet beli zavratnik in pošljite ga moji materi in pišite jim v mojem imenu, da ni bil nikdar drugače omadeževan kakor z mojo krvjo, ki sem jo pretil za ubogo domovino.«

Kako lepa je smrt v obleki krstne nedolžnosti! Tako umirajo blagi gostje angelskega omizja!

Kavsov Tone.

Kavsov Tone je bil ubožec. Že zgodaj so mu pomrli starši in ostal je sirota sam. Dobri ljudje so ga vzeli k sebi in skoro vse življenje je bil pastir. Zadnji čas pa so vaške pašnike razdelili, zato se je tudi prenehala skupna paša. Pa tudi Tone je bil že precej opešal, tako da skoro ni bil več sposoben za pastirja.

Hodil je od hiše do hiše, a da ni ravno prosjačil, je tupatam kaj malega pomagal pri delu. Če ni bilo drugače, je tudi varoval otroke, dasi nerad.

Tako je bilo čez leto. Zima ga je pa vsako leto hudo skrbela. Kajti vse je imelo zavetje pred ostro burjo, le ubogi Tone je večkrat drgetal od mraza.

Poznega jesenskega dne je počasi prikorakal proti Klevišarjevi hiši, zavijaje se v svojo suknjo. Stopil je na hišni prag, s katerega se je videlo v kuhinjo.